

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/180/2016
Identifikačné číslo spisu: 8212202236
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Petříková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8212202236.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu S., bývajúceho v D., zastúpeného Vojčák & Partners, s. r. o., advokátskou kanceláriou so sídlom v Košiciach, Rázusova 28, proti žalovanej Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 4, o poskytnutie poistného plnenia, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 6 C 43/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. apríla 2016 sp. zn. 23 Co 89/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. februára 2013 č. k. 6 C 43/2012-92 prvým výrokom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 39 332,38 € s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 30. novembra 2011 do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V druhom výroku vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol. Tretím výrokom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z iných trov vo výške 1 853,63 € a trov právneho zastúpenia vo výške 2 557,- € na účet právneho zástupcu žalobcu. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa od žalovanej domáhal zaplatenia poistného plnenia v sume 39 332,38 € spolu s ročným úrokom z omeškania, z titulu uzatvorenej poistnej zmluvy, predmetom ktorej bolo poistenie budovy Bardejovské kúpele, proti rôznym rizikám. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že nehnuteľnosť žalobcu bola poškodená zosuvom pôdy, ktorý nastal po premočení svahu v dôsledku zrážok. Súd prvej inštancie súhlasil s tvrdením žalovanej, že stavebná činnosť žalobcu mala vplyv na zosuv svahu a vznik škody v danom prípade (žalobca predmetný svah v súvislosti s výstavbou domu podkopal). V konaní však bolo preukázané, že k stavebnej činnosti došlo výlučne pred uzavretím poistnej zmluvy a žalovaná, ktorá nehnuteľnosť prostredníctvom poverenej osoby ohliadala, o uvedených terénnych úpravách vedela. Súd prvej inštancie tak konštatoval, že nie je nepodstatné, kedy došlo k stavebnej činnosti. Poistnú zmluvu uzatvárala žalovaná dobrovoľne - ak by po vykonanej ohliadke mala za to, že riziko vzniku poistnej udalosti je v dôsledku predtým vykonanej stavebnej činnosti žalobcu vysoké, nemusela poistnú zmluvu uzavrieť. Podľa názoru súdu dôvodom na výluku z poistenia podľa čl. 7 bod 6.2 písm.

b/ všeobecných poisťných podmienok by bola iba stavebná činnosť žalobcu vykonávaná po ohliadke budovy, nie však stavebná činnosť vykonávaná pred ohliadkou poistenej budovy. Súd ďalej uviedol, že vykonané dôkazy preukazujú vplyv extrémnych klimatických podmienok na jar 2010, a teda svedčia tomu, že išlo o mimoriadne, vopred nepredvídateľné (a to aj bez ohľadu na stavebnú činnosť uskutočnenú pred uzavretím zmluvy), z prímeru sa vymykajúce premočenie svahu vplyvom prírodných síl. Poznamenal, že zosuv pôdy treba hodnotiť ako náhly a nepredvídateľný, ako to predpokladal čl. 7 bod 6.1 všeobecných poisťných podmienok. Z uvedených dôvodov preto súd prvej inštancie vyhovel žalobnému návrhu v časti istiny. Úrok z omeškania priznal až od 30. novembra 2011, keďže vychádzal z toho, že v danom prípade na splatnosť poisťného plnenia nebolo možné aplikovať § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ale žalovaná sa do omeškania s plnením dostala až po tom, čo ju žalobca po zamietnutí nároku na poisťné plnenie na toto plnenie vyzval. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podali odvolanie žalobca a žalovaná.

2. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 28. apríla 2014 sp. zn. 8 Co 99/2013 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 39 332,38 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. V prevyšujúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení predovšetkým poukázal na to, že zosuv pôdy, ktorý spôsobil škodu na poistenej nehnuteľnosti žalobcu, nebol spôsobený výlučne ľudskou činnosťou - stavebnou činnosťou žalobcu. Odvolací súd mal z vykonaných dôkazov za to, že príčinou zosuvu svahu bolo jeho premočenie a stavebná činnosť žalobcu, teda odkopanie päty svahu, bolo príčinou toho, že po podmočení svahu svah nezostal na svojom mieste, ale zosunul sa na nehnuteľnosť žalobcu. Konštatoval, že výlučka dojednaná v bode 6.2 písm. b/ všeobecných poisťných podmienok sa vzťahuje len na situácie, že ľudská činnosť je jedinou príčinou vzniku škody, teda jediným aktívnym činiteľom vedúcim k vzniku škodovej udalosti (napr. realizácia výkopových prác v svahu, ktorá spôsobí zosuv svahu). V danom prípade však stavebná činnosť žalobcu nebola jedinou aktívnou príčinou vzniku škody, pretože žalobca nijakým spôsobom nespôsobil premočenie svahu. Preto aj odvolací súd mal za to, že výlučku uvedenú v čl. 6.2 písm. b/ všeobecných poisťných podmienok pre tento prípad nie je možné akceptovať, a teda žalobcovi patrí právo na poisťné plnenie, preto odvolací súd rozsudok o uloženie povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 39 332,38 € potvrdil. K druhému a tretiemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že vzhľadom k tomu že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v týchto výrokoch zrušiť. Poznamenal, že žalované poisťné plnenie nadobudne splatnosť v súlade s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 122/2002 z 27. marca 2003, podľa ktorého „... vyšetrenie treba považovať za skončené len čo bol so súhlasom poistiteľa alebo s jeho dodatočným schválením dohodnutý s poisteným rozsah plnenia alebo dňom určenia rozsahu plnenia právoplatným rozhodnutím“. Prvým dňom omeškania je teda deň nasledujúci po dni vykonateľnosti rozsudku, ktorým bolo vo veci právoplatne rozhodnuté. Z uvedeného vyplýva, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie žalovaná ešte nebola v omeškani, a preto nemôže byť zaviazaná platiť úrok z omeškania. Odvolací súd mal tak za to, že nesprávny je aj výrok o trovách konania, pretože nie je možné považovať za správne určený pomer úspechu a neúspechu jednotlivých účastníkov konania s prihliadnutím na to, čo súd uviedol o druhom výroku napadnutého rozsudku. Preto aj výrok o trovách konania odvolací súd zrušil. Ani odvolací súd nemohol určiť pomer úspechu a neúspechu účastníkov, pretože nie je možné predpokladať kedy dôjde ku skutočnému vyplateniu poisťného plnenia odporcom, a či teda odporca bude alebo nebude v omeškani s platením poisťného plnenia.

3. Okresný súd Bardejov rozsudkom z 15. októbra 2014 č. k. 6 C 43/2012-158 vo zvyšku žalobu zamietol a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 1 835,60 € a z iných trov vo výške 1 108,97 € na účet právneho zástupcu žalobcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie v odôvodnení poukázal na svoju viazanosť názorom odvolacieho súdu a uviedol, že rozsudok čo do priznanej sumy poisťného plnenia sa stal vykonateľným 10. júna 2014, žalovaná plnila 9. júna 2014, a teda sa nedostala do omeškania so svojim plnením, pretože plnila skôr ako sa právoplatné rozhodnutie stalo vykonateľným. Z uvedeného dôvodu

súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku (v časti o úrok z omeškania) zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil s poukazom na § 142 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca.

4. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 27. apríla 2016 sp. zn. 23 Co 89/2015 v prvom výroku potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie s výnimkou výroku o trovách konania. V druhom výroku zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania tak, že žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 3 997,11 € a z iných trov vo výške 2 359,50 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu. V treťom výroku vyslovil, že žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správne. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne vo veci rozhodol. Poznamenal, že splatnosť poistného plnenia bolo potrebné stanovovať aj s prihliadnutím na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 122/2012, ktoré riešilo obdobnú právnu situáciu ako bola situácia v tomto spore, kde sporným bol základ plnenia, teda to, či došlo k poistnej udalosti alebo nie. K námietke odvolateľa, že súd prvej inštancie mal postupovať v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obo 19/2009 uviedol, že z rozhodnutia sp. zn. 5 Obo 19/2009 nevyplýva ako sa Najvyšší súd SR vysporiadal s aplikovateľnosťou predchádzajúceho rozhodnutia tohto súdu, teda 2 Cdo 122/2002, vyplýva z neho to, že v prípade odmietnutia plnenia je poisťovňa povinná zaplatiť aj úrok z omeškania. Vôbec sa však v tomto rozhodnutí nerieši otázka odkedy vzniká povinnosť zaplatiť úrok z omeškania. Odvolací súd preto konštatoval, že nevidí dôvod na odklon od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Cdo 122/2002. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o nepriznaní úrokov z omeškania považoval odvolací súd za správne, pretože žalovaná poistné plnenie zaplatila pred uplynutím prvého dňa od vykonateľnosti rozsudku, nedostala sa teda do omeškania, odvolací súd preto rozhodnutie vo veci samej ako vecne správne potvrdil postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Za nesprávny považoval odvolací súd však výrok o trovách konania. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie o neúčelnosti ním uvedených úkonov aj keď má odvolateľ pravdu v tom, že advokátska tarifa nedelí úkony na úspešné a neúspešné. Poznamenal, že v tomto kontexte nemožno odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie považovať za účelné, pretože nevedelo k úspechu v spore. Rovnako za neúčelné považoval aj vyjadrenie, ktoré bolo doručené súdu prvej inštancie bezprostredne pred pojednávaním, na ktorom sa právny zástupca zúčastnil, a teda zástupca účastníka mohol skutočnosti uvedené v tomto podaní predniesť aj na pojednávaní bez toho, aby boli zbytočne navyšované trovy konania o ďalší úkon právnej pomoci. Odvolací súd sa nestotožnil s hodnotením práva advokáta na náhradu za stratu času pri úkonoch vykonaných advokátskym koncipientom. Podľa názoru odvolacieho súdu bol žalobca v konaní úplne úspešný, má teda právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. Preto odvolací súd postupom podľa § 220 OSP zmenil výrok o trovách konania napadnutého rozsudku a zaviazal žalovanú nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 3 997,11 € a z iných trov vo výške 2 359,50 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. Na záver konštatoval, že nevidel dôvod na pripúšťanie dovolania v nastolenej otázke, pretože právna otázka splatnosti poistného plnenia je vyriešená rozhodnutím Najvyššieho súdu SR 2 Cdo 122/2002. Rozhodnutie 5 Obo 19/2009 podľa svojho obsahu neriešil všeobecne otázku splatnosti poistného plnenia, ale zaoberá sa tým, za akých okolností je poisťovňa povinná platiť úrok z omeškania, nie odkedy má byť takýto úrok z omeškania platený.

5. Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého dôvodnosť odôvodnil v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. a prípustnosť v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Namietal, že odvolací súd v rozsudku sp. zn. 8 Co 99/2013 žiadnym spôsobom neodôvodnil a ani sa nevysporiadal so skutočnosťou, prečo úroky z omeškania nepriznal, v krátkosti iba poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 122/2009, avšak nevysvetlil ako dopadá na konanie vo veci samej a ako sa vysporiadal s jeho závermi a platnou právnou úpravou upravujúcou splatnosť poistného plnenia. Súd prvej inštancie tak následne viazaný právnym názorom odvolacieho súdu už len v krátkosti poukázal na závery odvolacieho súdu týkajúce sa splatnosti poistného plnenia a

úroky z omeškania titulom nezaplatenia poisťného plnenia žalobcovi nepriznal. Poznamenal, že do dnešného dňa tak v celom konaní nedostal odpoveď a zdôvodnenie toho, ako sa sudy vysporiadali s právnou otázkou zásadného významu pre konanie vo veci samej. Konštatoval, že rozsudok odvolacieho súdu vychádza z takých skutočností a trpí takými vadami, ktoré celkom jednoznačne naplňajú podmienky prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., keďže podľa jeho názoru rozsudok odvolacieho súdu ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutia vo veci samej vychádzajú z celkom zjavne nesprávnej právnej interpretácie § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 122/2002, ktoré odvolací súd použil na podporu svojej interpretácie, skutkovo pojednáva o inej situácii, a preto je absolútne neaplikovateľné na konanie v danej veci. Uzavrel, že súd prvej inštancie ani odvolací súd nepostupovali pri vydávaní rozsudku ani rozhodnutí jemu predchádzajúcich v súlade s § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 157 ods. 2 O.s.p. a v súlade s rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, v dôsledku čoho mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko mu bolo upreté právo na riadne, vyčerpávajúce a nepochybné odôvodnenie rozsudku, ktorý ako taký vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, prípadne o nesprávnom právnom posúdení veci. Navrhla podané dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

7. Dovolanie žalobcu bolo podané 29. júna 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vychádzajúc z vyššie uvedeného ako súd dovolací po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade so zákonom, skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania bez nariadenia pojednávania. Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

9. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

10. Dovolateľ dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, len ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. (tzv. dôvody zmätočnosti rozhodnutia). Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy nevyšli ani v dovolacom konaní najavo; nepreukázaná bola tiež vada konania žalobcom namietaná (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), ktorú vyvodzoval z nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok odôvodnenia.

11. Dovolací súd v súvislosti s touto námietkou odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

12. V zmysle citovaného stanoviska bola vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľom považovaná za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá však v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu prípustnosť dovolania nezakladala (pozri napr. sp. zn. 3

MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011).

13. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

14. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou dovolateľa. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie a z jeho výrokovej časti je zrejmé, prečo žalobu vo zvyšku (týkajúcu sa úrokov z omeškania) zamietol (viď bod 8-10 rozhodnutia súdu prvej inštancie, č. l. 159 spisu). Námietky, ktoré dovolateľ v tomto smere voči odôvodneniu rozhodnutia vzniesol sú len vyjadrením jeho nespokojnosti s výsledkom konania. Takéto námietky však nie sú presvedčivou bázou pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti rozhodnutí súdov a sami osebe bez ďalšieho nemohli založiť vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo nezakladá prípustnosť dovolania. Dovolanie nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

15. Pokiaľ sa v dovolaní namieta, že konanie je postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že právna úprava účinná do 30. júna 2016 považovala vadu tejto povahy za relevantný dovolací dôvod, ktorý však prípustnosť dovolania nezakladal (pozri viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

16. Ostatné námietky žalobcu smerovali k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

17. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

18. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.